

109174 - Барои ҳар як даври тавоф ё саъй дуои махсусе вучуд надорад

савол

Риоя намудани дуои махсусе дар ҳар як давре аз даврҳои тавоф ё саъй чӣ ҳукме дорад?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

"Барои ҳар як давр дуои махсусе вучуд надорад, балки риоя намудани дуои махсусе дар ҳар як давр яке аз бидъатҳост, зеро он аз паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ворид нашудааст. Чизи воридшуда танҳо ин аст, ки ҳангоми ламс кардани Ҳаҷару-л-асвад тақбир (Аллоҳу акбар) мегӯяд ва дар байни Рукну-л-ямонӣ ва Ҳаҷару-л-асвад дуои зеринро меҳонад:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

«Раббано отино фи-д-дунё хасаната-в-ва фи-л-охирати хасаната-в-ва қино ъазоба-н-нор».

(Парвардигоро! Дар дунё ба мо некӣ ато фармо ва дар охират низ некӣ бидеҳ ва моро аз азоби оташ нигаҳ дор). (Сураи Бақара: 201).

Аммо дар боқимондаи тавоф метавонад зикр кунад, Қуръон бихонад ва дуо намояд. (Агар бихоҳад, зикр ё дуо мекунад ва агар бихоҳад, Қуръонро тиловат менамояд). Вале наметавонад барои ҳар як давр дуои махсусеро қарор бидиҳад". Поёни сухан.

"Маҷмуъу фатово"-и Ибни Усаймин (22/336, 337).